

« Η Αλυσίδα που σπάει»

Άκρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει
μα η φωνή μου μέσα μου σαν κεραυνός θεριεύει.

Σκιές δείχνουν, γελούν, λόγια που δικάζουν,
ονομάζουν, χλευάζουν, στα ψέματα βουλιάζουν.

Στη γλώσσα τους το δηλητήριο, στη σκέψη τους το ψέμα,
σκορπούν τον φόβο γύρω μου, κρυμμένοι μες στο αίμα.

Και μ' έπνιξε η σιωπή τους, με τύλιξε σαν θήραμα φιδιού,
σαν δίχτυ που το έπλεξαν στα βάθη ενός γκρεμού.

Χαμήλωσα το βλέμμα μου, να μην τους αντικρίσω,
μα οι ψυχές που χάθηκαν φωνάζουν: « Θα μιλήσω!»

Χρόνια με δίδαξαν σιωπή, χρόνια με έχουν μάθει,
πως όποιος ψάχνει την αλήθεια μόνος του, δεν θα πάθει.

Σαν δίχτυ πλέκουν τις φωνές, σαν ξένη καταδίκη,
παγίδα γίνεται η ζωή, στα μάτια σου η λύπη.

Κι έφτασε η στιγμή, λοιπόν, φως να σκορπίσει η λέξη,
θα σπάσει η πέτρα, η σκιά, δεν έχει πού να τρέξει.

Μα όσο θάβουν πιο βαθιά, τόσο δυνατά χτυπάει,
η ανάσα που δεν έσβησε, το χέρι που πονάει.

Κι έγινε κόμπος στο λαιμό, σαν μάχης κραυγαλέο
σαν στόμα που δεν άντεξε και σπάει το μοιραίο.

Στα στήθη μου βαραίνει η ντροπή τους, η φοβέρα,
κι ένα παιδί που έψαχνε να βρει του κόσμου μέρα.

Μα δεν θα σκύψω ούτε λεπτό, δεν θα σωπάσω τώρα,

θα αφήσω κάθε ουρλιαχτό να αντηχήσει τώρα.

Άκρα του τάφου σιωπή , μα η φωνή περιμένει,

κι αν όσα χρόνια έμεινε, απόψε δεν αντέχει.

Άκρα του τάφου σιωπή , στον κάμπο ηχώ θα αφήσω,

και μ' έναν ήχο δυνατό, τον φόβο μου θα σβήσω.

Έφηβος